

A kocsit eredetileg egy Beijing Textreme volt, *faceliftelt* kínai Nissan-klón, szélsőségesen gömbölyded formái évtizedes formatervezői divatot tükröztek. Számomra azonban maga volt az aszfaltra teremtett szépség.

Neked ez nem mond semmit, Szonja, te ezt nem értheted, téged soha sem kötött le a technika. Te más folyóban úsztál, a te világod a pénz volt, meg valami nehezen megfogható extremitás. Mindig is olyan voltál, mint aki nem tartozik ide és sehova sem; mint aki *fentről*, az üzletemberek, a gazdagok világából pottyantál le közénk, a Valódi Budapestre. Hideg voltál és közönyös, egy koravén tinédzser, amikor először megláttalak a Havanna betonzsungelében, egy kiégett kocsirotykó füstjében. Soha sem mondtad, hogy kerültél oda, én meg soha sem kérdeztem. Talán már akkor is túl voltál valakin, aki *mégsem* volt Győztes. Erre buktál, és most ezért vagy halott.

Tudod, a Beijinget egy Üllői úti használtautó-telepen láttam meg először, ahol kifakult zászlócskák foghíjas sora lengedezett a szélben, s a kavicsos felszórta udvart szalmaszínűre aszalódott gyom verte fel. A Beijing egy matuzsálem VW Bogár II. és egy brutális német légpárnás között parkolt az udvar hátsó felén.

Gyönyörű volt, pedig akkor még egyáltalán nem úgy nézett ki, mint most.

A drótkerítésbe kapaszkodva bámultam (a mozgásérzékelők villogni kezdtek a kerítésoszlopok rozsdás vascsöveiben, és a biztonsági őr morogva bújt ki koszlott alukonténeréből), várva, hogy a kocsit beszélni kezdjen hozzám.

Emlékszem, amikor erről meséltem neked, csak nevetél, hátrahajtott fejjel, sötét kleopátrafrizurád a gyűrött lepedőt söpörte. Azt mondtad, hülye vagyok, mert sokkal-sokkal több pénzt szerezhetnék, ha nem keverném bele ezt a művész-halandzsát és több kocsit építenék. Futószalag, sutogtad, az már annak a régi fickónak is bejött, akit ugyanúgy hívtak, mint a kocsijait.

Ezen megsértődtem, de persze kiengeszteltél; a dekkból Shine Miners szólt, hátad ívbe görbült a szex eksztázisában. Színlelted, persze, de erre is csak később jöttem rá. Tudod, Szonja, az ember sok mindenre rájön, ha elgondolkodik, és nem is mindig baj, ha csak utólag. A lényeg az, hogy rájössz.

Szóval néztem a Textreme-et, bámultam a Textreme-et - és a kocsit elkezdett átlényegülni. Ez az, amit te soha nem értettél, nem akartál érteni: amikor a karosszéria horpadásai kisimulnak, a madárszar lekopik a csillogóvá születő fényezésről, és *látom*, mi lesz a kocsiból, ha foglalkozni kezdek vele. Már ekkor megvan, hogy mit csináljak belőle - a többi részletkérdés, utánajárás, szöszmötölés. Az igazi dolog ott dől el, a használtautó-piacok rozsdás kerítésénél.

Ez művészet, Szonja, még ha bunkónak és technobuzinak is neveztél a végén. Ezt nem tudtad elvenni tőlem, ebbe nem tudtál belefolyani - hát továbbálltál.

Nem hibáztatlak, a Győztest kerested egyfolytában, nem is csináltál titkot belőle. Én csak egy pancser vagyok, igen, aki autókat épít. Nem az a kimondott Győztes-szerep, igaz?

Persze Nikai sem volt az, erre biztosan rájöttél te is az utolsó perceidben.

Másfél hónapig tartott, amíg összeszedtem a pénzt a Beijingre. Naponta elmentem az Üllői útra, és néztem a kocsit, kóstolgattam, mire lenne hivatott. A biztonsági őr - anabolikus szteroidokon nevelt óriás - először üvöltözött, aztán meg is vert egyszer-kétszer. Nem értette, mit akarok, nem látta a szálakat a Beijing és énköztem. Később a verést is megunt, inkább haverkodni próbált, nem igazán figyeltem rá.

A pénz java részét Nikaiból húztam ki - de ezt valószínűleg te is tudod, akkor mutattalak be neki. Átkozott hülye voltam, de most már mindegy. Baleksors.

Emlékszem, amikor elmentünk hozzá. Nikai irodája egy régi bérház-tömbben volt - tipikusan olyan hely, ahol lecsúszott kis vállalkozások vesznek ki komfort nélküli lakásokat, hogy aztán irodát

csináljanak belőlük. Nikai pitya alak volt, és most ne hidd, hogy az irigység beszél belőlem. El kell ismerned, az a bérkaszánya kurvára nyomasztó hely.

Szóval kilestem a Textreme-et, és elindultam Nikaihoz. Akkor már egy ideje neki dolgoztam: ő adta el a kész autóimat. Már nem is tudom, hogy alakult ez így; Nikaival a Gázlángban futottam össze először, ugyanott ahol veled is megismerkedtem. Le voltam égve, részeg voltam, ő meg fizetett nekem, és mire észbe kaptam, volt egy ügynököm, akit Nikainak hívtak.

Ő nevezte az ügynökömnek magát, és amikor egyszer megpróbáltam saját magam eladni az egyik kocsimat, másnap valakik szétverték a garázst, ahol dolgozom. Na nem nagyon, csak éppen annyira, hogy látszódjon a dolog.

Soha nem mertem megkérdezni Nikait, ő küldte-e oda azokat a nehézfiúkat.

Baleksors, mi?

Szóval elfogyott a pénz, amit az előző munkámért, egy *Vadász* átépített Perodula StreeRunnerért kaptam Nikaitól, ez a Beijing meg egyre inkább bizgatott, úgyhogy döntöttem: felkeresem a pasit, és megpróbálok kifejni belőle úgy százezret.

Egyedül akartam menni, már a pólómat húztam, amikor úgy döntöttél, hogy elkísérsz. Meztelenül feküdtél az ágyamon, kitárulkozva - nem voltál szégyenlős soha. Tudtad, mivel tudsz hatni rám, és mindig elérted, amit akartál.

A metróon téged néztelek, a koszos ablak tükrében, a fáradt arcok tengerében. Te nem vetted észre. Rágóztál, a walkramot hallgattad, amit én vettem neked, és az alagút falán rohanó száloptikai kábelek csíkjaikat bámultad. Ott, a metrókocsi villogó neonjainak fényében olyan voltál, annyira messze, mint egy szellem, egy kísértet.

Úgy emlékszem, fogtam a kezéd, de ez nem biztos.

Aztán leszálltunk a metróról, buszokon zötykölődtünk, te feltettél néhány kérdést Nikairól, én válaszoltam.

- Hé, Ügyes, régi haverom, mi szél hozott? - vigyorgott Nikai, amikor beléptünk az iroda-lakásba. Az ajtó mellett gyenge holo-tábla: Nikai és társa Különleges Járművek. A pasas magas volt, vékony, minden mozdulata csupa feszültség. Tipikus életművész.

- Helló, Nikai! - tértem rögtön a tárgyra. - Az a helyzet, hogy kinéztem egy Beijinget. Egy Beijing Textreme-et, és van egy baromi elképzelésem, hogy kicsit helyrefofozom, és csinálom belőle egy sima roadstert, a leggyorsabbat, amit valaha is építettem...

- Hé, hé, Ügyes, lassabban! Először is, ki ez a szépség veled? - Nikai pillantása, akár egy rókaé. Nem szúrta ki, csak azt a rohadt Beijinget láttam a szemem előtt. Hátrafordultam; te a posztereket nézegetted a falon, megfakult prospektusokat, sosemvolt álmotázások evilági lenyomatait. Felkaptad a fejed, frizurád meglebbent az ablak alatt erőlködő légkondi szelétől.

- Ügyes már csak ilyen, nincs benne semmi jómodor - mosolyogtál, mielőtt bármit is mondhattam volna. A szeméthegekkel borított ócska asztalhoz léptél, vékony kezdet Nikainak nyújtottad. Az felállt és kezet csókolott. Mint valami kibaszott filmben; én meg csak néztem. Nikai akkor Győztesnek tűnt, vagy legalábbis győztesebbnek, mint én.

- Ügyes, neked most nem roadstert kell építened, hanem egy kurvára biztonságos kocsi. Egy szudáni pasas jelezte, hogy vevő lenne egy spéci kocsira: extra biztonság, extra páncélzat, extra túlélés. Tudod, mint az a *Vörös Erőd* volt, amit egy Chryslerből dobtál össze.

- N-n-nem tudom - szabadkoztam, és mint mindig, amikor túl sok mindent akarok mondani egyszerre, dadogni kezdtem. *Hallottam*, ahogy kuncogni kezdesz a hátam mögött. Nikai rád pillantott, elmosolyodott, én meg úgy éreztem, senki sem figyel rám.

- Nikai, figyelj, ebből nem lehet *Erődöt* csinálni, ez egy Textreme: k-k-kicsi, gyors, meg ilyenek. Ez nem olyan. Nem illik hozzá, egyszerűen nem!

- De meg tudnád csinálni, nemigaz?

- Meg, de az nem lenne olyan, mint szeretném. Nem lenne szép...

- Akkor semmi gond. A pasas már letette az előleget egy *Erödre*, úgyhogy most már bele kell vágnunk... Azt mondta, a típusa mindegy, csak gyors legyen. Szintetikus drogokkal kereskedik, és *szüksége* van a kocsiira. Az ukránoké a piac, és nem örülnek az afrikai fiúknak...

- D-d-de...

- Elfogadjuk - mondtad erre te az ablak mellől, ahol a légkondicionáló zörgő doboza előtt hűtötted magad. Úgy álltál ott, széttárt kézzel, mintha magadhoz akarnál ölelni valamit, és a könnyű trikó rátapadt a testedre. - Ügyes, nincs pénzed, miből fogsz élni? Tele vagy adósággal. Vagy inkább el akarod adni a garázst meg a szerszámokat? - kérdezted ártatlanul. - Most az egyszer igazán kivételt tehetnél! Ezt megcsinálod, és utána lesz miből építeni egy olyan kocsit, amelyet szeretnél. Oké?

- A lánynak igaza van - tette hozzá Nikai, és elismerően nézett rád.

Nem tudtam mit csinálni, te is tudod, hogy nem tudok vitatkozni. Aláírtam egy elektronikus tömböt, Nikai meg átutalta a kölcsönt a kártyámra. Végül is az enyém lehetett a Beijing, ha csak egy kis időre is.

A lépcsőházban nem szóltam hozzád. Haragudtam, és amikor kiértünk a szűretlen napfényben táncoló aszfaltsíkra, csak annyit mondtam, hogy majd este találkozunk. Bólintottál, és úgy tűntél el a parkoló kocsik között, mint egy árnyék.

Aztán megvettem a Textreme-et, és több mint egy hónapra bevettem magam a garázsba. Ritkán találkoztunk, azt mondtad, allergiás vagy az akrilszármaszálakra, és csak az általad ismert utakat róttad, én meg roncstelepről roncstelepre jártam, és építettem Nikai kocsiját.

Már nem éreztem a sajátomnak. Nem tetszett, arányait eltorzította a kevlár-karbon páncélzat, amit egy szétlőtt rendőrségi légpárnásról loptam, lapos kobrateste púposná vált a beépített magasabb felfüggesztések miatt. A kerekek egy Dodge RAM-ről származtak, katonai modellek voltak, átlóhetők, defektmentesek. A cellás motor elég erős volt, ahhoz nem nyúltam, csak egy chiptuningot hajtottam át rajta. A fedélzeti számítógéppel volt a legtöbb gondom: a beszerezhető szoftverek egyike sem tartalmazta azokat a menekülőrutinokat, amiket bele szerettem volna rakni, ezért egy totálkáros Mercedes Via lelkét programoztam át. Iszonyú lassan ment, kétszer is újra kellett kezdenem, de megérte: a *Testőr*, ahogy elneveztem, szinte bármilyen helyzetből ki tudta vágni magát.

Az alap lopásgátló rendszert megsokszoroztam: a legjobban a Grillsütőnek elkeresztelt cucc tetszett: ránézésre néhány krómozott dísz az ülések támláján, de a bejutott tolvajt 10 kV öleli át, ha az autóval túllépné a negyvenet. És *előtte* a rendszer vizet is permetez, a jobb vezetőképesség miatt... Kicsit durva, meg összekeni az ülést, de nagyon hatásos. Valami régi filmben láttam, és azóta motoszkált a fejemben. Sok ilyen dolog van, el sem hinnéd. Az ember ráérez valamire, hirtelen kvarcélesen látja - aztán elrakja valahová, hátra, hogy ha egyszer szüksége lesz rá, csak elő kelljen venni. És közben végig *tudja*, hogy ott van, hogy oda rakta és ez csak az övé. És *ez jó*.

Végül az egészet lefújtam feketére, az ablakok kivételével mindent. Tizennégy hőálló procydon réteg - mint az acél. Dög jól nézett ki, de én akkor már rég gyűlöltem.

Tulajdonképpen már kész volt, de a szudáni pasas félt az utcai aknáktól - így hát tovább dolgoztam a Beijingen, épp a padlólemezt páncéloztam, amikor bejöttél a garázsba. Nem vettelek észre, csak álltál az ajtóban, a hullámlemeznek dőlve, és néztél.

- Ügyes..? - szólaltál meg, mire ijedtemben kiejtettem a kezemből a vibrovágót. Ezüstfehér kőszikraeső csapott fel, ahogy belehasított a cementpadlóba, majd csendesen zümmögött tovább a lábamnál, de nem foglalkoztam vele.

Téged néztelek. Álltunk egymással szemben, és én láttam a sporttáskát mögötted. Fekete kupac a nyári napfényben, oldalán gyenge minőségű Sens-R holologo - sosem volt sok cuccod. A legtöbbet én vettem neked.

- Ügyes, én elmegyek - mondtad; vékony, sápadt arcodon semmi érzelem - koravén tinédzser a kocsironcs füstjében. - Nem bírom tovább - rebtent a kezed.

Ez volt az első alkalom, hogy valamiért magyarázkodni kezdted. Kinyitottam a számat, hogy mondjak valamit, de aztán becsuktam. Koszos kezemmel a halántékomhoz nyúltam, és lehúztam a halántékomról a vibrovágó tudatkapcsolati chip-fóliáját. Az impulzusvibrációs kés pozícionálásának negyvenhárom lépése rögtön kisurrant az agyamból.

Csak néztem rád, és az öntapadós, piros kis lapkát dobáltam a kezemben. Nyilván azt hitted, bántani akarlak, mert egy kicsit hátráltál. A chip fóliája már nem ragadt; biztos az izzadság miatt.

- Ég veled, Ügyes - mondtad csendesen, és hátborzongató kecsességgel megfordultál, felkaptad a táskát a holmiddal, és eltűntél a kinti napfény hibátlan ragyogásában.

Én meg csak álltam ott, dobáltam a tudatchipet: föl-le, föl-le.

Este a Gázlángba mentem, és tizenkét órás alkohalmámorba pörgettem magam. Még otthon indítottam, egy gyorsan átlangyosodó Gorbachowval; a vodka égette a torkomat, köhögnöm kellett.

A Gázlángban az egyik rövidet ittam a másik után. Már nem éreztem az ízét, csak ki akartam ütni magam, hogy ne lássalak magam előtt, ahogy éjszaka az ablak előtt állsz és bámulsz ki az utcára, szeretkezésünk izzadsága második bőrként csillog rajtad a kinti neonok fényében.

Rólad gondolkodtam, csak rólad. Próbáltam meghatározni a lényedet, elhelyezni azon a végtelen finomságú felszínen, amit csak Valódi Budapestnek neveznek információfüggő polgárai.

Van egy emlékem rólad, amit mindig látni fogok: az ágyamon ülsz, a reggeli fényben, egy papírtálcából szójás szhusit kanalazol, és bámulod a tévét. 24 órás reklámcsatornák fénye villog a retinádon, és te csak nézed, nézed, mohón, mintha keresnél valamit; testtartásod a ragadozók mozdulatlansága, pupillád semmit sem ver vissza a sosemvolt gazdagságok paradigmáiból.

Jelentett valamit? Közel jártam a válaszhoz, ám az alkohol minduntalan félrelökött, amikor megpróbáltam megérinteni a kulcsot, ami elvezet az alapokhoz. A múltadhoz.

Aztán ahogy ott ültem a Gázláng pultjánál, bámulva a csaposlány háta mögötti polcokon sorakozó palackokat, az alkohol zsidbadsága egy pillanatra visszahúzódt. Éppen csak annyi időre, amíg a palackok mögött húzódo foltos tükörben megláttam a bejáratot (egy Jack Daniel's és valami örmény tequila között), meg téged, meg Nikait.

Vele voltál, és mégsem: birtoklón ölelte a válladat, te engedelmesen lépkedtél az oldalán, arcod tinédzsermaszk, udvarias közöny, és Nikai hozzád hajol, valamit a füledbe súg...

A hórihorgas bárszék csattanva borult fel, ahogy ellöktem magam a pulttól, és bizonytalan léptekkel felétek indultam. Nikai sokkal nagyobb volt nálam, de ez akkor nem érdekelt; egyszer csak előtte álltam, az öklöm az arcán csattant, aztán hörögve ráugrottam, és a nyakát kerestem...

Nem sok mindenre emlékszem, Nikai nyilván könnyedén lerázott magáról. A következő pillanatban már az asztalon feküdtem, fölöttem a pasas kivörösödött arca, orrából apró vérpatak csorgott, valamit üvöltözött, de én egy ütemes, tompa puffogáson kívül semmit sem hallottam. Eltartott egy ideig, míg rájöttem, hogy az arcomat üti. Keményen, ütemesen. Nem éreztem egyáltalán semmit, *akkor* még nem.

Te voltál az, aki leállította, mielőtt megölt volna - ez volt az utolsó ajándékom.

- Tűnj el, Ügyes, vége van, érted? Vége! - kiabáltad, ahogy az arcomat tapogatva zavartan hátráltam. - Te nyavalyás technobuzi, neked csak a kurva autóid voltak! Nem törődtél velem soha! Most vége, érted? Ezt akartad, nem? Akkor meg kopj le, és hagyj végre békén! Gyűlöllek, érted? Gyűlöllek!

Nikai zihálva, de diadalmasan nézett rám, ahogy hozzábújtál. Megráztam a fejem, nem akartam felfogni ezt az egészet.

Hosszasan néztem rád, keresve valamit a tekintetedben, ami megmagyaráz mindent... Elfordultál, és magad után húztad Nikait is.

A tömeg bezárult mögöttem, ahogy kisomfordáltam.

Hazamentem. A Gorbatchowos üveg alján még lötyögött valami, magamhoz vettem, és leballagtam a garázsba. Nektámaszkodtam az egyik szekrénynek; a reciklált préseltplasztik lemez enyhén behorpadt a hátam mögött. Bámultam a *Testőrt*, és időnként kortyoltam egyet az üvegből.

Amikor kiürült, kis ideig nézegettem az oldalára nyomott hologramos címkét, majd teljes erőből a kocsihoz vágtam.

Az ötlet megvolt.

Munkához láttam.

Reggelre kész is lettem. Hunyorogva nyitottam ki a garázsajtót, szemem dagadt volt a veréstől, a kialvatlanságtól és az ivászattól. Pocsékul éreztem magam. Megköszörültem a torkomat, és a cementpadlóra köptem. A MindExembe mondtam Nikai számát.

- Szia, én vagyok az, Ügyes - krákoztam a vonal túlsó felén hallózó álmos hangnak. - Kész a kocsi.

- Mi a faszt akarsz még? - Nikai flegma volt és magabiztos. - Tegnap ki voltál bukva, megértem, de ne feszítsd túl a húrt, oké? Szonja nagylány, és azt csinál, amit akar.

- Leszarom, hogy mit értesz, és mit nem - mondtam, és *egyáltalán* nem dadogtam. - Felejtsd el a tegnapi. Kész a kocsi, ahogy megbeszéltük, és azt szeretném, ha eljőnnél érte.

- Tudod te hány óra van? - Nikai hangja még mindig álmos volt.

- Tudom. De ha nem fizeted ki, szétvágom az egészet apró darabokra, aztán magyarázkodhatsz a szudáni pasasodnak.

- Na ide figyelj, te...

- Megteszem, Nikai, te is tudod, hogy vagyok olyan állapotban. És leszarom a következményeket. Úgyhogy ha kell a gép, fizess ki. Szükségem van a helyre a garázsban, és nem tudom hova tenni. Legyél itt egy óra múlva.

Több időt vett igénybe egy óránál, amíg ideértetek. Addig kiálltam a *Testőrrrel* az udvarra, és a garázsajtóban üldögélve nézegettem. Azt hiszem, ez volt az utolsó autóm. Többet nem csinállok, már nincs értelme.

Az erőre kapó nap égette a sebeket az arcomon, de nem törődtem vele. Vártalak, Szonja. Tudtam, hogy te is eljössz.

Kerülted a tekintetemet, amikor beszálltál Nikai mellé a *Testőrbé*. Fekete napszemüveget viseltél, ami túl nagy volt törékeny arcodhoz képest. Tetszettél.

- Az öveket feltétlenül kössétek be - tanácsoltam nektek. Nikai furcsán nézett rám, de nem kapcsolt. A pénzt a szemem előtt utalta át a kártyámra, mielőtt beültetek.

- Szonja... - kezdtem, aztán rájöttem, hogy magam sem tudom, mit lehetne még mondani, lehet-e még bármit is mondani ezen a világon.

A *Testőr* finoman emelte fel hasát az aszfaltról, ahogy Nikai gázt adott.

- Ég veled, Szonja - mondtam még a távolodó autónak, de nem hiszem, hogy meghallottad. - Szeretlek.

Egy kicsit még álldogáltam, és kerestem azt az érzést, amit az éjszaka még olyan tisztán meg tudtam ragadni.

Nem éreztem semmit. És tudod, Szonja, az egészben ez volt talán a legrosszabb.

Megfordultam, és elindultam bezárni a garázsajtót. Cigi után kotorásztam; mire elszívom, a zsaruk is ideérnek.

Azt hiszem, a sarok után, ahol az a hosszú, egyenes szakasz van és kicsivel jobb az út, ott érték el a negyven kilométeres sebességet.

1998.